

[Dorte Bennedsen]

nemlig at prøve at få afholdt en bred konference om disse problemer, hvor man ikke ser tingene med justitsministerielle, arbejdsministerielle, eller hvad det nu kan være, øjne, men siger: Hvordan griber vi dette problem an? Hvordan får vi til bunds gjort noget ved det?

I den forbindelse vil jeg bede om, at en sådan konference afholdes snarest og ikke til næste påske eller næste påske igen, for det haster faktisk med at få drøftet disse spørgsmål.

Gert Petersen (SF):

Jeg vil først sige justitsministeren tak for hans positive holdning til den idé, jeg kom med om at holde en bred konference om disse problemer og bl.a. også – som justitsministeren var inde på – hele recidivspørgsmålet, men også mere generelle problemer, der hænger sammen med den øgede voldskriminalitet, og hvad vi skal gøre i den anledning.

Justitsministeren kom jo med en betragtning, som også fru Dorte Bennedsen har været inde på, nemlig at han ikke var enig med dem, der mente – det var åbenbart nogle af dem, der havde haft ordet her – at straf er betydningsløs i bekæmpelse af kriminalitet. Jeg spekulerede på, om det kunne være SF's ordfører, han tænkte på, lige så vel som fru Dorte Bennedsen tænkte på, om det kunne være Socialdemokratiets ordfører.

Nu har vi hørt Socialdemokratiets udsagn, og jeg vil sige for SF's vedkommende, at vi da fuldt ud anerkender, at det er nødvendigt med sanktioner. Jeg har heller ikke her talt om en nedsættelse af de eksisterende strafferammer; dem har jeg taget til efterretning. Det, jeg har talt for, var tværtimod, at man må sætte ressourcer ind – og det er det afgørende, for ellers bliver det ikke til noget – på en meget hurtigere gennemførelse af hele processen, sådan at konsekvensen kan opleves i voldsforbryderens psyke.

Det andet argument er, at voldsofferet også må opleve, at der sker noget, og det er jeg helt enig i, men jeg tror altså, som jeg var inde på, at den pædagogiske virkning over for voldsforbryderen går tabt, hvis der ikke er en indlysende sammenhæng mellem lovovertrædelsen, krænkelserne, og så sanktionerne. Jeg talte ikke for ophævelse af sanktionerne.

Dernæst talte jeg for samfundstjeneste. Der er ministeren og jeg uenige, og det beklager jeg

meget, for hvis man anskuer det empirisk, viser det sig, at da vi gennemførte samfundstjeneste som lov, var der forud for det gået en lang periode, som var en forsøgsordning, hvor samfundstjeneste i nogle tilfælde blev anvendt over for milde voldsforbrydelser. Og recidivprocenten på samfundstjeneste er altså meget lavere end recidivprocenten efter fængselsstraffe. Så ud fra et rent og skært effektivitetssynspunkt synes jeg, at samfundstjeneste er en nærliggende opdragende sanktion i tilfælde, hvor der foreligger ganske milde voldsforbrydelser. Det kan jeg ikke forstå man afviser. Da loven om samfundstjenesten blev lavet, fik flertallet desværre også gennemtrumfet, at det kun var i absolutte undtagelsestilfælde, at man kunne anvende samfundstjeneste i tilfælde af voldshandlinger.

Jeg lagde megen vægt på resocialiseringen, og lige så vel som jeg tror, at justitsministerens udtalelse om, at der var nogle her, som mente, at straf var totalt betydningsløs ved bekæmpelse af kriminalitet, nok var sat lidt på spidsen, vil jeg da også erkende for mit eget vedkommende, at vi selvfølgelig alle her er interesseret i recidiv – det er ikke kun til venstre for midten – men det slog mig bare, at ingen af ordførerne for De Konservative og Venstre kom ind på problemet i denne sammenhæng.

Hvis man kunne sandsynliggøre, at forøgelsen af strafferammerne ville føre til en bedre resocialisering, kunne vi begynde at tale om det også for mit vedkommende, for det, der til syvende og sidst interesserer mig mest, er, at de mennesker, som har begået voldsforbrydelser, ikke gentager deres voldsforbrydelser, men at de kommer ind i et andet liv.

Det sidste punkt, jeg har lyst til at fremhæve, er spørgsmålet om udslusningen fra fængslet, som også fru Dorte Bennedsen var inde på. Udslusning er så aldeles afgørende ved siden af selve opholdet. Hvis opholdet i fængslet virker forrående, og hvis udslusningen fører til en følelse af fortabthed, og at samfundet alligevel er éns fjende, så man lige så godt kan fortsætte, som man hidtil har været i gang, så er det jo katastrofalt.

Derfor er udslusning, altså kriminalforsorgen i frihed, noget meget afgørende, og det er igen et spørgsmål om ressourcer.

Tom Behnke (FP):